

Ihmeipäivät

Osmo-Orvokki

Ilma oli kauniin syksyinen leikkipuiston pihassa. Keltaiset ja punaiset lehdet olivat jo alkaneet varista maahan ja pihlajanmarjat notkuivat puissa. Saara ja Viivi leikkivät kahden muun tytön kanssa koulun jälkeen merirosvoja leikkipuiston pihalla.

”Huomio naisisto!”, Saara komensi. ”Aartenetsintään!”, hän komensi.

Saaran johdolla tyttölauma juoksi ympäri pihaa, koluten puskia ja lehtikasoja aarteita etsien. He käänsivät kivet ja kurkkivat portaiden alle. Tutkivat joka kolon.

”Hei, täällä on orava!”, Tiina huusi. Muut juoksivat katsomaan.

”Voi, miten söpö! Annetaan sille nimi!”, Viivi huudahti.

”Joo... Onkohan se tyttö vai poika?”, Elli pohti

”Hmm... Annetaan sille varmuuden vuoksi sellainen nimi, joka sopii sekä tytölle että pojalle. Vaikka... Otso-Orvokki!”, Viivi keksi.

”Otso on sama ku karhu. Ei se oravalle sovi”, Tiina puuskahti.

”No okei. Täten ristin sinut Osmo-Orvokki Oravaksi”, Saara lausui juhlallisesti. Hän kurotti silittämään oravaa. Se yritti paeta piiloon tyttöjen katseilta, mutta aristi jalkaansa.

”Sitä sattuu!”, Tiina huudahti.

”Niin sattuu. Se oli varmaan just viemässä tota tammenterhoa talvivarastoon”, Elli sanoi ja osoitti oravan vieressä lojuvaa tammenterhoa.

”Ja nyt sillä on jalka kipeenä! Tuleeko sille nälkä talvella?”, Viivi huolehti.

”Ei hätää, Osmo-Orvokki, Me autetaan sua!”, Saara päätti. ”Mä haen Leevin.”

Leevin tultua Saara otti jälleen komennon:

”No niin. Kiipeilijä Leevinsson ja naisisto, huomio!” Tytöt ja Leevi järjestäytyivät riviin käskynjakoa varten.

”Leevinsson käy hakemassa tammenterhoja ja me muut piilotamme ne Osmo-Orvokin puolesta. Sitten se voi rauhassa pitää loppusyksyn sairauslomaa ja parannella jalkaansa.”

”Selvä!”, lapset huusivat yhteen ääneen.

Leevi sulki silmänsä, keskittyi ja alkoi mielikuvitella. Hän lähti juoksemaan pitkin leikkipuiston pihaa. Leevi kiipesi vuorollaan jokaiseen pihan tammeen, keräsi joka puusta taskut täyteen tammenterhoja ja kiikutti terhot kasaan Osmo-Orvokin eteen. Tytöt nappasivat nyrkit täyteen terhoja ja lähtivät piilottamaan niitä pitkin puistoa.

Viivi piilotti terhoja lehtikasoihin, Saara nosteli ruohotuppoja ja piilotti terhoja yksitellen niiden alle. Tiina kaivoi puun juurelle ison kuopan ja kaatoi sinne kokonaisen läjän tammenterhoja.

Kun Saara, Viivi, Tiina ja Elli olivat löytäneet piilot kaikille tammenterhoille, he palasivat oravan luo. Siellä odotti Leevi ja kasa pihlajanmarjoja.

”Miks sä nää hait?”, Saara ihmetteli.

”Jälkiruoaks”, Leevi vastasi ja hautasi vielä tertut puskien juurelle.

”Hyvää työtä”, Saara hymyili. ”Nyt Osmo-Orvokin ei tartte nähdä nälkää talvella.”

”Mut hei...”, Viivi keskeytti. ”Miten se löytää terhot? Eihän se nähnyt, minne me ne piilotettiin!”

”Totta!”, muut tajusivat.

”Meidän pitää näyttää sille!”, Leevi keksi.

Äiti oli pakannut Viiville jo lapaset reppuun, ja nyt niille oli käyttöä. Saara nosti pelosta tärisevän Osmo-Orvokin, pujotti sen pehmeään lapaseen ja nosti

syliinsä. Lapset lähtivät Saaran johdolla kuljettamaan oravaa ympäri puistoa.

”Kato - tuolla, tuolla ja tuolla on terho”, Saara osoitteli ruohotuppoja

”Ja tuolla puun juurella on tosi iso kätkö”, Tiina näytti. Lapset kävivät kaikki piilot läpi, jälkiruokapihlajanmarjat mukaanlukien.

Juuri kun lapset olivat päästäneet Osmo-Orvokin puskiin turvaan, leikkipuiston ohjaaja tuli pihalle.

”Kello on neljä!”, hän huusi.

Lasten oli aika lähteä kotiin. He nappasivat kukin reppunsa ja lähtivät omiin suuntiinsa. Saara, Viivi ja Leevi asuivat samalla suunnalla, joten kotimatkakkin oli yhteinen.

”Tosi hyvä Osmo-Orvokille, että satuttiin olemaan paikalla”, Leevi totesi.

”Niinpä! Nyt sillä on aikaa lepuuttaa jalkaansa, kun varastointihommat on tehty!”, Saara sanoi.

”Mistä vetoa, niin sen kaverit on sille ihan sikakateellisia!”, Viivi myhäili.

